

ת"פ 58234/02/19 - מדינת ישראל נגד אבשלום אלמליח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58234-02-19 מדינת ישראל נ' אלמליח

לפני כבוד השופט איתי הרמלין

בעניין: מדינת ישראל

ע"י עו"ד אילנה קיפניס פרדמן

המאשימה

נגד

אבשלום אלמליח

ע"י עו"ד אבי חימי ועו"ד משה וייס

הנאשם

הכרעת דין

מן הנימוקים המפורטים להלן החלטתי לזכות את הנאשם.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה חמורה ואיומים. לפי הנטען בכתב האישום, בשעות הבוקר של 29.7.2018 התקשר הנאשם לשכנו, שהוא המתלון בתיק זה, וביקש ממנו לצאת מחצר שהשניים מסוכסכים בעניין הבעלות עליה. הנאשם אמר למתלון שבית המשפט פסק שהחצר בבעלותו, והמתלון השיב לו: "ממש לא". אז אמר הנאשם למתלון לפי הנטען בכתב האישום: "אז אם אתה עושה שם פעולות אז דע לך שאני מגיע לחצר, מפנה אותך ואת הקבלן משם גם אם הדבר כרוך באלימות... אני מציע לך להזמין משטרה כי אני מגיע". לפי הטענה, בסביבות השעה 10:25 הגיע הנאשם לחצר המדוברת, וכאשר פגש במתלון התגלע ביניהם ויכוח שבמהלכו היכה הנאשם את המתלון בכתף ימין, הטיח אותו בחוזקה על קיר וחנק אותו, ואילו המתלון דחף את הנאשם כאקט של התגוננות, וזאת עד אשר חתנו של המתלון הגיע למקום וחצץ בין השניים. לפי הנטען בכתב האישום, כתוצאה ממעשי הנאשם דימם המתלון בפניו והובהל לבית החולים. עוד נטען בכתב האישום כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם "נגרמו למתלון חבלות בדמות: שפשופים בגב כף היד, רושם לשבר אוסטאופיט קדמי C5, שריטות עמוקות בידיו, פס לוזנטי בזיז אחורי של חוליה C2 שבר ללא תזוזה, כאבים בצוואר תוך הנחייה ללבישת צווארון". יש להעיר שכמובן מושגים כמו "רושם לשבר" או "פס לוזנטי" [1] אינם אמורים להופיע בפרוט של חבלות בכתב אישום. עוד יש לציין שבעקבות השלמת חקירה שנערכה במהלך המשפט, חזרה בה התביעה מן הטענה שהנאשם גרם למתלון שברים כלשהם.

הראיות

2. בעדותו הראשית בבית המשפט העיד המתלון שהוא בן 75 ושהתגורר בבניין אחד יחד עם הנאשם, אך נאלץ לעבור דירה. לדבריו, כיום הוא והנאשם אינם אומרים שלום זה לזה, וכך היה ככל הנראה מצב הדברים גם בשעת האירוע נושא כתב האישום. את סיפור המעשה החל המתלון במילים: "אני הייתי בחלק הקדמי של החלק שלי",

עמוד 1

והסביר שבבנין מתגוררות 4 משפחות שהסכימו על חלוקת השטחים המשותפים ביניהן. לטענתו, השטח הקדמי, שבו עסק במועד הרלוונטי בהתקנת מזגן שהיזז מנקודה אחרת, שייך לו. בסיום עדותו הראשית ציין שזהו מצב הדברים מאז שקנה את הדירה בבנין. לדבריו, הנאשם, שכנראה שמע מאשתו שהוא (המתלון) נמצא בשטח הקדמי שהנאשם סבור ששייך דווקא לו, התקשר למתלון ואמר לו שאם לא יצא מהחלק הקדמי הוא (המתלון) יכול להזמין כבר את המשטרה. המתלון השיב לו לדבריו שאין סיבה שיצא מהחלק שלו, והנאשם השיב שהוא בדרך אליו. לדבריו, הנאשם הגיע למקום ופגע בו בכל הגוף "מהזזת חוליה בצוואר עמוד השדרה", והמתלון נאלץ ללכת לבית חולים. לדבריו, מי שהפריד ביניהם הוא חתנו של המתלון, שירד מן הדירה להפריד ביניהם. גם השכן אייל ששמע רעש בא למקום, ולדברי המתלון ראה את תקיפתו על ידי הנאשם. כששאלה התובעת את המתלון כיצד תקף אותו הנאשם, הוא השיב: "בזמן תקיפה אתה לא מקדיש מחשבה. אתה מדבר על הגנה. אני הגנתי על עצמי כמה שאני יכול. הוא ז'לובאת, הוא בן אדם גדול". התובעת, שלא הסתפקה בתשובה זו הוסיפה ושאלה: "אתה קראת את ההודעה שלך במשטרה. תנסה קצת לספר לנו מה הוא עשה ומה אתה עשית". על כך השיב המתלון: "הוא לקח את הראש שלי והצמיד אותו לקיר. כנראה לארון או משהו. נפצעתי בראש בלי ליפול. אני רוצה לחזור ולהדגיש שבזמן הגנה אתה לא יודע בדיוק איך הוא תפס אותי ומה הוא עשה. אני רק יודע שהוא סובב לי את הראש, פצע אותי בראש והיזז לי חוליה"^[2]. רק לאחר שהתובעת נתנה למתלון לקרוא את העדות שמסר במשטרה הוא הוסיף: "הוא נתן לי מכה בכתף, ותפס אותי בגרון וחנק אותי", וכשנשאל מה הוא עצמו עשה, אמר שהגן על עצמו וניסה להוריד את ידו של הנאשם מגרונו. המתלון אמר שיתכן שבניסיונו להגן על עצמו גרם לנאשם חבלות, אך אמר גם שיתכן שהנאשם היה חבול עוד קודם לכן. המתלון הוסיף וסיפר שלאחר התקרית הלך לבית החולים וקיבל סד לצוואר.

3. בחקירתו הנגדית הסביר המתלון שעבר דירה כיוון שלא הסתדר עם שכנו הנאשם, שגם לא הסכים להוסיף מעלית לבנין. המתלון הכחיש שבמשך שנים הוא מסוכסך עם הנאשם על השטחים המשותפים, אך אישר שהם השתתפו בדיונים אודותיהם. המתלון עמד על כך שהשטח הקדמי שייך לו וסיפר שביום האירוע התכוון להציב בו מזגן על גבי מרצפות. המתלון אישר שלבנין שתי חצרות - חצר קדמית בצד מערב שבה עבד ביום האירוע ושלדבריו היא שייכת לו, וחצר אחורית במזרח שלדבריו שייכת לנאשם^[3]. המתלון אישר שכאשר נסגר תיק החקירה נגדו בגין התקרית עם השכן הוא הונחה שלא להיכנס לחצר שבה אירעה התקרית והוא כיבד זאת. לדבריו, המשטרה עשתה זאת כיוון שלא רצתה להתעסק בסכסוך אזרחי. הסיגור הציג למתלון הסכם עקרונות (נ/1) שעליו חתמו הוא והנאשם, אך המתלון אמר שחתימתו "נגנבה". המתלון טען שההסכמה בהסכם זה שהחצר הקדמית תעבור לידי הנאשם ואשתו הייתה הסכמה מותנית בתנאים שלא התקיימו. המתלון אמר שאינו זוכר שהנאשם פנה לבית המשפט בבקשה לבטל את ההסכם, ועמד על כך שההסכמה בין הצדדים בוטלה גם לאחר שהוגשו פסקי הדין של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי בעניין, פרוטוקול של דיון בוועדת ערר לתכנון ובנייה וכן מכתב שהמתלון עצמו כתב (נ/2, נ/3, נ/4, נ/5). זאת, אף על פי שאישר שגם נכח בדיונים הרלוונטיים. המתלון לא ידע להסביר מדוע בעימות שנערך במשטרה בינו לבין הנאשם (ת/15) אמר שאין ביניהם הליך משפטי על הנכס אף על פי שפסק הדין של בית המשפט המחוזי ניתן רק זמן קצר לפני כן. המתלון אישר שפעל בחצר האחורית של הבנין בתגובה לכך שהנאשם פעל בחצר הקדמית, ואישר שהנאשם אף הזמין בגין התנהגותו זו את המשטרה בשנת 2017.

4. המתלון טען בחקירתו הנגדית שכאשר אמר בחקירת המשטרה: "כל ההצגה של השכן לא מחזיקה מים. הוא תוקפן, וזו לא הפעם הראשונה שהוא תוקף אותי", התכוון לכך שהנאשם תוקפן במילים, וציין שהנאשם לא תקף

אותו פיזית בשום מקרה אחר[4].

5. המתלון אמר שיכול להיות שלפני העימות הפיזי בינו לבין הנאשם היה ביניהם עימות מילולי, אך אין לו מושג אם הוויכוח ארך 30-40 דקות כדברי הסניגור, והוא אינו יודע כמה זמן חלף מאז הגעתו של הנאשם ועד לעימות הפיזי. המתלון עמד על כך שרק התגונן מפני הנאשם גם כשעומת עם דברי השכן אייל שדיבר על התגוששות בין הצדדים. המתלון הוסיף שלא הייתה לו סיבה להכות את הנאשם ושאינו אדם אלים. המתלון אישר שחתנו עלה לביתו ולכן לא ראה את תחילת העימות הפיזי, אך לדבריו הוא חושב שהחתן הפריד בינו לבין הנאשם (כלומר, הם לא נפרדו רק בשל בקשתו של אייל). למתלון לא היה הסבר מדויק איך נפגע בידיו או בראשו. לגבי הפגיעה בראשו אמר המתלון שאולי פגע בקיר או בארון, ודחה את האפשרות שנחבל בראשו בעת התקנת המזגן. המתלון אף עמד על כך שגם הפגיעות בידיו היו תוצאה של מעשי הנאשם, והגיב בצחוק להצעת הסניגור שהשפופים בידיו נגרמו כתוצאה מאגרופים שנתן לנאשם.

6. בטופס שחרור רפואי של המתלון מבית החולים ביום האירוע (2/ת) מצוינים שפופים בגב כף היד, סימן חבלה בקרקפת, שריטות עמוקות בידיים, ו"רושם לשבר". במסמך נכתב שהמתלון טען ששכנו חנק אותו, אך לא מוזכר כל ממצא רפואי הקשור לכך. יתר על כן, בבדיקת CT שנערכה למתלון ב-9.10.2018 (11/ת) כלל לא הודגם שבר בצווארו. בדו"ח המסכם את חקירת מז"פ בתיק (3/ת) מצולם המתלון עם צווארון רפואי לצווארו, ידיים חבושות באיזור פרקי כפות הידיים ופלסטר גדול בצדה השמאלי של פדחתו (החלק הקדמי של הראש).

7. חתנו של המתלון העיד במשפט באמצעות מערכת להיוועדות חזותית ממקום מגוריו בצרפת. החתן סיפר בעדותו הראשית שבמועד הרלוונטי סייע למתלון בעבודות בחצר. בסביבות השעה 10:30 התקשר הנאשם למתלון, וכעשר דקות אחרי סיום השיחה הגיע הנאשם למקום. הנאשם אמר לחתן שהוא בעל הבית, והחתן אמר לו שהוא הוזמן למקום על ידי המתלון ולכן הוא אינו חייב לו דין וחשבון. במשך 30-40 דקות הטיח הנאשם מילים קשות במתלון כשהחתן נמצא ליד המתלון. לדבריו, המתלון, שהיה רגוע לחלוטין, אמר לו לא להתייחס לכך. לאחר שבמשך כל זמן השמעת הדברים עמד הנאשם על המדרכה, דווקא כשהחתן עלה לביתו של המתלון לקפל את הכבל המאריך ועמד בחלון, נכנס הנאשם לדברי החתן לחצר ונעמד מול המתלון. הנאשם והמתלון עמדו קרוב זה לזה ודיברו ביניהם. בשלב מסוים ראה את הנאשם מכה באמצעות ידו בכתפו של המתלון ומטיחו על הקיר, ואז התפתחה בין השניים המריבה. העד ירד מן הבית, ואז ראה את הנאשם "מחזיק את הידיים שלו בצוואר ומטיח את הראש שלו על הקיר"[5]. בשלב זה העד תפס לדבריו בנאשם ומשכו בחוזקה לאחר וכך הפריד בינו לבין המתלון. העד חצץ בין הניצים בכוח ואמר לנאשם שייכנס לביתו. הנאשם השיב שהזמין את המשטרה ושיכנס לביתו כשגם המתלון יעשה זאת. לדבריו, כל שעשה המתלון במהלך העימות הוא להתגונן פסיבית באמצעות ניסיונות לדחוף את הנאשם. העד התייחס גם לכך שבעוד הנאשם היה בן 40-45, המתלון היה בן 73. לדבריו, כשנכנס עם המתלון הביתה הבחין בכך שהוא מדמם מידי ומן המצח, וכיוון שכששטף את פצעיו של המתלון ראה שמדובר בחתכים עמוקים, לקח אותו למיון בלי לחכות לבוא המשטרה.

8. בחקירתו הנגדית סיפר העד שביום הרלוונטי סייע לחתנו המתלון לעשות "ריצוף קטן בשטח" באמצעות יישור החלק הקדמי של החצר ויציקת בטון, אך לא זכר אם עשו זאת לצורך הנחת מזגן, ולא זכר אם גם תקעו מוט בקיר.

העד אישר ששמע את דברי הנאשם למתלונן בטלפון על כך שהוא מסיג גבול, ושיפסיק לעבוד בחצרו, ושיש ביניהם הליך משפטי ואף ניתן פסק דין[6]. לדבריו, בעקבות טענותיו של הנאשם, כאשר הגיע הנאשם למקום הוא (העד) וחותנו (המתלונן) הפסיקו את העבודות לפי החלטתו של המתלונן, והוא עצמו עלה לקפל את הכבל המאריך. בניגוד לתיאור שמסר בעדותו הראשית (וכפי הנראה גם בעדותו במשטרה), בחקירתו הנגדית אישר העד שלא ראה את תחילת העימות הפיזי בין הנאשם למתלונן[7], והוא אינו יודע אם חותנו המתלונן הוא שהתחיל בדחיפות. בתשובה לשאלה מפורשת של הסינגור: "מי התחיל בריב הזה אתה לא יודע?" השיב העד: "אין לי שמץ של מושג, אני לא ראיתי את המכה הראשונה אני חושב"[8]. עם זאת, העד עמד על כך שהנאשם החזיק בידיו את צווארו של המתלונן ודחף את ראשו לקיר. זאת, גם כשהסינגור הפנה את תשומת לבו של העד לכך שהחבלה הייתה דווקא במצחו של המתלונן. העד אמר בהקשר זה שהמתלונן נחבט גם באחורי הראש. העד אמר גם שחותנו המתלונן דחף את הנאשם בידיו וניסה להדוף אותו ממנו, ואף ענה בחיוב לשאלת הסינגור אם כל אחד מהניצים ניסה לדחוף את האחר[9]. העד עמד על טענתו שהפריד בכוח בין הניצים במשיכתו של הנאשם לאחור גם כשהסינגור עימת אותו עם דבריו של השכן אייל שטען בחקירת המשטרה שהשניים נפרדו זה מזה כתוצאה מפנייתו המילולית אליהם. זאת, אף על פי שראה שהשכן אייל היה במקום.

9. העד סיפר שלאורך השנים ישב עם המתלונן מספר פעמים בחצר שבה אירעה התקרית. לדבריו, לפני התקרית הוא עצמו לא ידע לדבריו על מתיחות בין חותנו המתלונן לשכנו הנאשם ועל הליכים משפטיים ביניהם, אך ידע שיש מחלוקת על החנייה בחלק הקדמי.

10. גם בחקירתו החוזרת על ידי התובעת אמר העד שלא ראה את המכה הראשונה בעימות בין המתלונן לנאשם[10].

11. השיחה המוקלטת בין הנאשם למתלונן תומללה בתמלול מוסכם (ת/1). זהו תוכן השיחה:

- דורון?
- כן
- זה אבשלום אלמליח
- כן, שלום לך.
- שלום. אני מבין שאתה מסתובב בחצר?
- בחצר שלי, כן.
- אני רוצה שתבין שבית המשפט פסק שהחצר הקדמית היא שלי.
- ממש לא.

- אז אם אתה עושה שם פעולות, אז דע לך שאני מגיע לחצר, מפנה אותך ואת הקבלן משם גם אם הדבר כרוך באלימות, כי אתה נכנס לי לחצר ומותר לי להדוף פולשים. הבנת?
- אני בחצר שלי.
- אני מציע לך להזמין משטרה, כי אני מגיע.
- תגיע. ברוך הבא.
- אני מגיע.

12. הנאשם סיפר בעדותו הראשית בבית המשפט כי ביום הרלוונטי התקשרה אליו אשתו בסביבות השעה 10:00 בעת שהיה בעבודה. אשתו סיפרה לו כי שכנם (המתלונן) יחד עם קבלן מבצעים עבודות בחצר הקדמית השייכת לנאשם ולאשתו. לדברי הנאשם, הבעלות בחצר נקבעה על בסיס הסכם עקרונות עם השכן - הסכם שאושר בבית משפט השלום ובבית המשפט המחוזי וקיבל תוקף של פסק דין. לדברי הנאשם, הדברים הגיעו לבית המשפט, כיוון שהוא ואשתו סברו שההסכם אינו הוגן כלפיהם, אך בית המשפט קבע שאין לבטלו בשל כך. בעקבות השיחה עם אשתו יצא הנאשם בנסיעה לביתו. משך הנסיעה הוא כ-20 דקות, ובמהלכה התקשר למתלונן. לדבריו, אמר למתלונן בטלפון שהוא מגיע הביתה כדי לפנותו בכוח מן החצר, אך לא התכוון לעשות כן, אלא רק להרתיע בדבריו את השכן, שאמר שהחצר היא דווקא שלו (של השכן). בהקשר זה סיפר שגם בשנת 2017 פלש השכן לחצרו והוא הזמין את המשטרה כדי שתפנה אותו משם.

13. כשהגיע לביתו ראה הנאשם לדבריו את השכן ואדם נוסף, שבדיעבד גילה שהוא חתנו של השכן, מבצעים עבודות בחצר. הוא פנה לחתן ושאל אותו מיהו, והחתן החזיר לו בשאלה זהה, שעליה השיב הנאשם לדבריו שהוא בעל השטח, ושהוא (החתן) מתבקש לצאת מן השטח. כך אמר הנאשם גם למתלונן, שאמר לו בתגובה שהחצר שלו (של המתלונן). הוא (הנאשם) אמר למתלונן שהוא מתקשר למשטרה ועשה כן. למשטרה הודיע לדבריו שהשכן פולש לחצרו, ונאמר לו שנשלחת למקום ניידת. הוא עצמו עמד על המדרכה והחליף דברים עם המתלונן וחתנו שהמשיכו בביצוע העבודות בחצרו. חילופי הדברים נמשכו כ-20-30 דקות וכללו הקנטות הדדיות. כשחלפו 30 דקות מאז דיבר עם המשטרה והואיל ולא הגיעה ניידת, התקשר שוב למשטרה. המוקדנית שאלה אותו איך ידע השוטר שיגיע למקום שהחצר אמנם שייכת לו, ולכן הוא נכנס לביתו כדי להדפיס את הסכם העקרונות בינו לבין השכן ואת פסקי הדין שניתנו בעניין. אשתו הלכה בינתיים עם בנם למספרה, והוא עצמו המתין בביתו לבוא הניידת.

14. אחרי כחצי שעה נוספת התקשרו אליו שוטרי הסיוע, אמרו שהגיעו לשכונה ושאלו על הכתובת המדויקת. הוא השיב להם, והם אמרו שיגיעו תוך 5 דקות, ולכן יצא מן הבית להקביל את פניהם. בחוץ ראה שהמתלונן ממשיך בעבודה בחצר, ואמר לו ש"נגמר הסיפור. המשטרה באה, ויפנו אותך", אך המתלונן עמד על שלו ואמר שהחצר היא שלו, והשניים המשיכו להקניט זה את זה. הוא ניגש אל המתלונן, ואמר לו שהוא מתבקש לצאת מהחצר שלו, ואז "ללא הכנה מוקדמת" השכן דחף אותו בשתי ידיו, והוא (הנאשם) הגיב לכך אינסטינקטיבית בהדיפת המתלונן ואחיזתו בכתפיו על מנת למנוע ממנו מלתקוף אותו. הנאשם הדגיש שלא היכה את המתלונן (באגרופים או בעיטות), ולא

הטיח את ראשו בקיר. כלשונו: "זה היה מכות של ילדות עם קוקיות". הנאשם טען שהמתלון הוא אדם חזק העוסק בפעילות ספורטיבית מדי יום ואף רוכב על אופנוע. לטענת הנאשם, הוא הבחין עוד בטרם העימות הפיזי ביניהם שהמתלון נפצע במצחו והקניט אותו על רקע זה באומרו שהעבודות בחצר אינן מביאות לו ברכה. אחרי פרק זמן קצר הגיעו למקום חתנו של המתלון ושכן בשם אייל, והוא (הנאשם) והמתלון נפרדו זה מזה ונכנסו כל אחד לביתו.

15. כעשר דקות מאוחר יותר הגיע למקום שוטר סיור, הוא סיפר לשוטר מה התרחש והשוטר המליץ לו לדבריו לגשת לתחנת המשטרה ולהגיש תלונה. הוא פנה לתחנת המשטרה, שם נאמר לו ללכת גם לרופאת המשפחה כיוון שהיו לו חבלות.

16. בחקירה הנגדית תיאר הנאשם את התנהגותו של המתלון שעבד בחצרו כמקוממת. גם בחקירה הנגדית עמד על כך שלא התכוון לתקוף את המתלון כשאמר לו בטלפון שיפנה אותו "גם אם הדבר כרוך באלימות". לשאלת התובעת מדוע ניגש למתלון דווקא כשידע שהמשטרה הגיעה, אמר: "זה היה המעשה הכי טבעי בעיני לעשות באותו רגע. בדיעבד אני מצטער כי זה היה חוסך לי את כל האירוע הזה אם לא הייתי ניגש אליו. אני מצטער שניגשתי אליו, אבל עשיתי מנהג בעלים" [11]. הנאשם עמד על כך שכשניגש למתלון, המתלון תקף אותו. כלשונו: "הוא התחיל". הנאשם אישר שדיבר עם המתלון בטון אסרטיבי ותקיף, אך הכחיש שתקף אותו במכות או בחניקה. לדבריו, גם בחקירתו במשטרה אמר שפעל מתוך הגנה עצמית, ואם אמר שאולי גרם לכך שהמתלון מסתובב עם צווארון רפואי הרי שאמר זאת בציניות, שכן המתלון רוכב על אופנוע. לדבריו, המתלון דחף אותו בכוח "בחזה, בבטן או בכתף. בכל מקרה הוא דחף אותי קדימה", ולו עצמו נגרמו שטפי דם כתוצאה מכך. הנאשם אמר שחתנו של המתלון הוא אדם גדל גוף (בגובה 1.90 מ') שכאשר עבד בחצר היה בעל "חזות עבריינית".

17. בתשובה לשאלותי אמר הנאשם שהאירוע התרחש "בין הגזע של העץ הגדול לארון", ואישר שלמעשה ניגש למתלון. לדבריו, כאשר הגיע למקום חתנו של המתלון וצעק, הוא והמתלון נפרדו זה מזה, אחרי שקודם אחזו זה בזה. הנאשם הכחיש שהמתלון עמד עם גבו אל הקיר, וטען שהמתלון עמד עם גבו אל העץ או ליד העץ והוא עצמו עמד בגבו למוט (כלומר, בגבו אל הקיר - ראו תמונות ת/6(3), ת/19).

18. עיון בעדותו הראשונה של הנאשם במשטרה, שנמסרה ביום האירוע בשעה 14:45 (ת/12), מעלה כי הנאשם התלון ששכנו (המתלון) תקף אותו בבוקרו של אותו יום. בעדות סיפר ששתי חצרות הבניין שייכות לו בעוד הגג שייך למתלון. הנאשם מסר בעדות זו גרסה דומה לזו שמסר במשפט. את התקרית האלימה תיאר כך: "לאחר מכן נכנסתי לחצר, ניגשתי קרוב אליו, משהו כמו מטר ממנו... וביקשתי ממנו לצאת מהחצר שלי. ואז ללא כל התראה מוקדמת הוא דחף אותי עם שתי ידיו באזור החזה שלי והתקדם אלי במהירות. אני ניסיתי להדוף אותו ממני, ואז הוא אחז בי בחזקה עם הידיים, וגרם לי לשטפי דם ביד שמאל שלי... אני לא היכיתי אותו. רק ניסיתי להרחיק אותו ממני". בעדות זו ציין הנאשם ש"פועל שלו שהיה במקום, שטען שהוא חתן שלו, הפריד בינינו". הנאשם ציין שהחתן לא ראה את העימות הפיזי כי לא היה במקום. הנאשם טען שלאחר האירוע ראה את השכן (המתלון) משוחח עם מוזדים שהגיעו למקום, ורק לאחר מכן נסע ככל הנראה לבית החולים.

19. עדות שנייה נגבתה מן הנאשם תחת אזהרה כעבור כשלושה וחצי שבועות (ת/13). בתגובה לחשד שהועלה נגדו

בתקיפת המתלון, נכתבה מפיו של הנאשם התשובה הבאה: "זו הייתה הגנה עצמית והתגוננות. אני הייתי אותו רק הרחקתי אותו ממני כי הוא היה בטירוף, וחץ מזה הוא היה בשטח שלי. פלש אליו יחד עם עוד אדם בעל חזות עבריינית, גדל גוף 1.90, לא מגולח שהוא לכאורה סייע לו בעבודות שהוא רצה לעשות בחצר שלי. כשפרץ האירוע אותו בחור לא נכח. הוא הגיע לאחר מספר שניות והפריד בינינו ועל הדרך נתן בי כמה מכות". בהמשך הוסיף ואמר: "התקרבותי אליו למרחק של מטר וביקשתי ממנו באסרטיביות לצאת מהחצר שלי. לא נגעתי בו, ואז הוא דחף אותי, ואני אינסטינקטיבית כאקט של הגנה עצמית הרחקתי אותו מעליי והדפתי אותו. לא בעטתי בו, ולא הייתי אותו באגרופים. זה לקח פרק זמן של 15 שניות [עד] שהגיע החתן שלו... והפריד בינינו... וכשהוא הפריד הוא גם נתן כמה מכות". כשהעלה החוקר בפני הנאשם את טענת החתן שחנק את המתלון, אמר הנאשם: "אני לא חנקתי. אני הדפתי". החוקר הוסיף הערה שלפיה: "ביקשתי מהנ"ל להדגים לי איך הדף את דורון שהוא אדם מבוגר יליד 1945 והנ"ל יליד 1963, וזה הדגים לי כי הניח את כפות ידיו באיזור עצמות הבריח משני הצדדים, קרוב מאד לגרון. התיאור מראה כי הנ"ל מדגים לכאורה משהו כמו חניקה". לגבי החבלה בראשו של המתלון, אמר הנאשם שהמתלון נפצע בראשו עוד לפני שהתעמתו ביניהם, והוא (הנאשם) אף אמר לו זאת. לגבי הצווארון הביע הנאשם את צערו אם הוא שגרם לכך. לגבי הפציעות בידיו של המתלון אמר הנאשם שהן היו עוד לפני העימות ביניהם, ונגרמו ככל הנראה כתוצאה מעבודות הבניין שעשה המתלון בחצר. הנאשם דחה בתוקף את טענתו של המתלון שהתקרית החלה במכה שנתן לו הנאשם בכתף ובחניקתו. הנאשם טען שעל מנת שהחתן יוכל לראות מדירת המתלון את התקרית היה עליו לרכון החוצה מן החלון, ואם היה מבחין במתרחש היה מעיר להם עוד מלמעלה.

20. עדות שלישית נגבתה מן הנאשם תחת אזהרה כחודשיים לאחר התקרית (ת/14). בעדות זו הושמעה לנאשם הקלטת שיחתו עם המתלון בדרכו הביתה. הנאשם הסביר שלא התכוון לתקוף את המתלון, והדגיש שהוא הזמין למקום את המשטרה והמתין בסבלנות לבוא הניידת.

21. במסמך רפואי מיום התקרית (נ/12) מצוין כי לנאשם שטף דם גדול בזרוע שמאל עקב לפיתה חזקה. למסמך זה צורפו תמונות של שטף דם גדול במעלה זרוע שמאל, קרוב לבית השחי.

22. בעימות שנערך בין הנאשם למתלון במסגרת חקירת המשטרה כחודש לאחר התקרית (ת/15) מסרו השניים גרסאות זהות לאלה שמסרו במשפט. המתלון ייחס לנאשם גרימת שברים בצווארו ואת החבלות בידיו ובראשו (שורות 32-38, 47-48). הנאשם הכחיש זאת ואמר גם בעימות שעוד לפני העימות ביניהם בשטח העיר לנאשם על החבלה בראשו, שהחבלות בידיו של המתלון נגרמו ככל הנראה כתוצאה מן העבודות שביצע בחצר, ושאינו יודע אם נגרם למתלון שבר ואם הייתה הצדקה רפואית לכך שהוא לובש צווארון רפואי.

23. שמו של העד אייל הופיע במקור ברשימת עדי התביעה, אך בפתח המשפט הודיעה התובעת שהיא מוותרת על עדותו והוא הובא לעדות מטעם ההגנה, ועדותו במשטרה (נ/13) התקבלה כתחליף לעדות ראשית. בעדות זו, שנמסרה יותר מחודש לאחר התקרית, סיפר שביום האירוע שמע את שכניו - הנאשם והמתלון - מתווכחים ויכוח קולני, ואחר כך שמע רעש לא שגרתי שנשמע כהתגוששות. הוא לא ראה "בפועל איך זה התחיל". כשיצא לחצר ראה את השניים עומדים, נשענים על קיר כשאחד מחזיק בשני. לדבריו, הוא דיבר איתם והם עזבו אחד את השני, מבלי שהפריד ביניהם פיזית. עוד ציין שבמקום נכח בחור צעיר נוסף. לדבריו, הוא יודע שבין הנאשם למתלון סכסוך

מקרקעין ארוך שנים. הוא ראה שהמתלון חבול במצח ובפנים, אך לא ידע כיצד נחבל. בחקירתו הנגדית לא הוסיף העד מידע כלשהו.

24. לשאלתי השיב העד שהנאשם והמתלון נשענו על המחסן הנמצא בחצר או ליתר דיוק על הקיר שבין המחסן לגדר, אך סייג זאת במילים: "אם אני זוכר נכון". לשאלה איך החזיקו השניים זה את זה, השיב: "בחלק העליון, סביבות הכתפיים, ראש, אחד את השני".

25. אשתו של הנאשם העידה בעדותה הראשית שראתה בבוקר האירוע את המתלון ואדם נוסף עושים עבודת בינוי בחצר הקדמית. היא לא אמרה להם דבר והתקשרה לנאשם לספר לו על המתרחש. לתקריט עצמה לא הייתה עדה, כיוון שיצאה עם ילדם. העדה סיפרה שכאשר שמעה שהייתה תקריט בין הנאשם למתלון וראתה את המתלון עולה חבוס על אופנועו סיפרה לנאשם שהמתלון היה חבול בראשו עוד קודם לכן, אך לא היה חבוס.

26. בחקירתה הנגדית טענה אשתו של הנאשם שלא פנתה למשטרה למסור עדות על כך שראתה את המתלון חבול כיוון שלא ידעה שעליה לעשות כן. לדבריה, היא דיברה עם הנאשם על כך שראתה את המתלון חבול עוד בטרם האירוע. בתשובה לשאלתי אמרה אשתו של הנאשם שראתה את המתלון לפני התקריט עם פציעת ראש - "מין שפשופים בראש".

27. מדו"ח הפעולה של השוטר דרור מימוני (ת/16) עולה כי הוא הגיע לזירת ההתרחשות בשעה 12:00 - כשעה וחצי לאחר שהוזמן למקום. במקום פגש את הנאשם שאמר לו ששכנו וחתנו של השכן פלשו לחצר ובנו בה, ושכנו תקף אותו במפתיע ויש לו סימן כחול ביד שמאל. השוטר דיבר בטלפון עם המתלון שאמר לו שהחצר היא שלו, ושהנאשם הוא שתקף אותו ולא להיפך.

28. "הסכם העקרונות" משנת 2011 (נ/1) חתום על ידי המתלון ועל ידי הנאשם ואשתו. מסמך זה ערוך בפורמט צורני של טיוטה, אך הוא הסכם בין הצדדים החתום על ידם. בפסקה 7 להסכם נכתב: "מוסכם בזאת על הצדדים כי חתימת שפר על גבי הסכם זה מהווה הסכמתו להצמדת החצר המערבית והחצר המזרחית למשפחת אלמליח, וכן הצמדת החניה הצפונית לדירת אלמליח לרבות זכויות הבנייה העודפות (קיימות או עתידיות) בשטחים השייכים למשפחת אלמליח או שהוצמדו למשפחת אלמליח לפי הסכם זה". בסעיפים 8 ו-9 להסכם נאמר שהוא מבטל את כל ההסכמים הקודמים. בפסק הדין בת"א (תל אביב) 42762-12-14 (נ/2) נדחתה טענת הנאשם ואשתו שיש להתיר להם לבטל את ההסכם בשל טענת סיכול (לא נטען בפני שפסק הדין עסק בהסכם בנוסח אחר מ-נ/1 שבו מצוינת רק השנה שבה נחתם 2011). ע"א (תל אביב) 60733-08-16 מ-4.7.2018 (נ/3) הוא החלטה על דחיית ערעוריהם של שני הצדדים על פסק הדין שבו נדחתה הבקשה לבטל את ההסכם, תוך קביעה שאמירות שונות של בית משפט השלום שעליהן ערער המתלון לא יהוו השתק פלוגתא (המתלון לא ביקש את ביטולו של ההסכם). בפרוטוקול ועדת הערר רג/1038/0318 מיום 4.6.2018 (נ/4) נרשמו דבריו של עורך דינו של המתלון (עו"ד אהרוני) שלפיהם המתלון ויתר על מרבית שטחה של הרחבה הקדמית: "המערבית, הרחבה כולה הייתה שייכת לעורר, אבל הוא הסכים לוותר על כל הרחבה למעט החניה... ההסכמה הזו הועלתה על הסכם, ובהתאם הגשנו את הערר. זה היה בשנת 2011" (עמ' 3, ש' 9-10, ש' 14-15). כמו כן הוסיף עורך דינו של המתלון: "משפחת

אלמליח טענה כנגד ההסכם הזה בבית משפט השלום. התנהל משפט שלם וטענתם נדחתה. אנחנו נמצאים בערעור בבית המשפט המחוזי. צפוי להסתיים ב-17.7.2018. נכון לעכשיו ההסכם הזה שריר וקיים" (עמ' 5, ש' 25-27). דברים אלה נאמרו בנוכחותו של המתלון פחות מחודשיים לפני התקרית נושא כתב האישום. הנאשם הגיש גם את מכתבו של המתלון מ-26.5.2019 (נ/5) ממנו עולה לכאורה שהמתלון מכיר בכך שהשימוש שלו ברחבה הקדמית של הבניין צומצם בהסכם משנת 2011 לחלק שבו השתמש לחניה.

דין והכרעה

ההחזקה בשטח שבו אירעה התקרית

29. הראיות שהציגה ההגנה, שנסקרו בפסקה הקודמת ושהתביעה והמתלון לא הציגו ראיה כלשהי הסותרת אותן, מוכיחות - ברמה שהיא הרבה מעבר לנדרש לצורך הדיון - כי החצר שבה אירעה התקרית הוצמדה לדירתם של הנאשם ואשתו, ושמצב זה היה ידוע היטב וידוע היטב גם כיום למתלון. למרבה הצער גרסתו של המתלון בהקשר זה הייתה רחוקה מאד מתיאור נכון של המציאות. מכאן שלא רק שראיות אלה מבססות את הטענה העובדתית של הנאשם שהחצר הרלוונטית היא "שלו" ולא "של המתלון", אלא שהעובדה שהמתלון טען אחרת בחקירת המשטרה ובעדותו בפניי מטילה צל כבד על אמינותו הכללית.

עבירת האיומים

30. בשיחת הטלפון עם המתלון בדרכו לביתו, לאחר שאשתו התקשרה לספר לו שהמתלון מבצע עבודות בחצר שהוצמדה לדירתם, אמר לו הנאשם: "אני רוצה שתבין שבית המשפט פסק שהחצר הקדמית היא שלי... אז אם אתה עושה שם פעולות, אז דע לך שאני מגיע לחצר, מפנה אותך ואת הקבלן משם גם אם הדבר כרוך באלימות, כי אתה נכנס לי לחצר ומותר לי להדוף פולשים. הבנת?". לטענת התביעה דברים אלה מהווים עבירה של איומים, ואילו לטענת ההגנה לא מדובר בעבירה של איומים, ומותר היה לנאשם לומר דברים אלה כיוון שהשכן הסיג גבול לחצרו.

31. לנוכח קביעתי לעיל, שלצורך הדיון יש לראות בשטח שבו עסקו המתלון וחתנו בריצוף כשטח שהוצמד לדירתם של הנאשם ואשתו, אכן יש לראות לצורך העניין הנדון במתלון ובחתנו מסיגי גבול. יתר על כן, מדובר בהסגת גבול משמעותית יותר מאשר כניסה סתם לשטח המוצמד לדירתו של אדם אחר, שכן מדובר בפעולת בנייה ממש, שיש בה אלמנט של השתלטות.

32. עבירת האיומים מוגדרת בחוק העונשין, תשל"ז-1977, כך:

192. איומים

המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים.

33. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע אשר ליסוד של "פגיעה שלא כדין" כי "לצורך התקיימות הרכיב "שלא כדין" בעבירה פלילית, על התביעה להוכיח בשלב ראשון קיומו של איסור נפרד, פלילי או אזרחי, על ההתנהגות הנדונה בעבירה, אך בשלב שני, הנאשם יהיה רשאי להציג הצדק בדיון להתנהגות הנדונה, ובכך להביא לזיכוי" (רע"פ 8736/15 זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל (17.1.2018)).

34. ככלל, כמובן, שימוש באלימות, שהוזכר בדברי הנאשם למתלונן בשיחת הטלפון, מהווה עבירה פלילית של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין. ואולם הסניגורים טענו כי בהקשר של הסגת גבול במקרקעין שבהחזקת התוקף מדובר במעשה מותר. זאת, לנוכח הוראתו של הסעיף הרלוונטי בחוק המקרקעין, תשכ"ט-1968 הקובעת כך:

18. שימוש בכוח נגד הסגת גבול

(א) המחזיק במקרקעין כדין רשאי להשתמש בכוח במידה סבירה כדי למנוע הסגת גבולו או שלילת שליטתו בהם שלא כדין.

35. כמובן אין זהות בין המונח "אלימות", שבו השתמש הנאשם בשיחת הטלפון, לבין "שימוש בכוח במידה סבירה", המופיע בחוק, אך בהתחשב בהקשר הכולל של הדברים שכללו הסבר על כך שבית המשפט פסק שהשטח של הנאשם ובכך שבהמשך המשפט אמר הנאשם שמותר לו "להדוף פולשים", יש להבין את דבריו ככאלו שנועדו לבטא את זכותו לפעול בהתאם לסעיף 18 לחוק המקרקעין ולהשתמש בכוח במידה סבירה ולא מעבר לכך. מכאן שלא מדובר היה באיום בפגיעה שלא כדין, אלא באזהרה מפני פגיעה כדין.

36. לנוכח האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מעבירת האיומים.

העיונות הפיזי ותוצאותיו

37. לפי הנטען בכתב האישום נגרמו למתלונן כתוצאה מן התקרית עם הנאשם שפשוטים בגב כף היד, שריטות עמוקות בידיו, הוא דימם מפניו ונגרמו לו כאבים שחייבו לבישת צווארון. כאמור לעיל, בעקבות בדיקה נוספת חזרה בה התביעה מן הטענה שנגרם למתלונן שבר.

38. כאמור לעיל, התביעה עצמה חזרה בה מן הטענה שהנאשם גרם למתלונן שבר בחוליות הצוואר - התוצאה שנטענה בכתב האישום המקורי ומן הסתם הביאה את התביעה לייחס לנאשם עבירה של חבלה חמורה ולא עבירה של תקיפה הגורמת חבלה. לפיכך, אני מזכה את הנאשם מן העבירה של חבלה חמורה.

39. הגרסה שמסר המתלונן עצמו לאופן שבו הותקף לדבריו על ידי הנאשם וכן כל יתר הגרסאות שנמסרו במשפט אינן יכולות להסביר איך גרם לו הנאשם לפי טענתו לפגיעות בקדמת ראשו ובגב כף היד וכן לשריטות העמוקות בידיו. זאת, שכן לטענת המתלונן הנאשם, שעמד מולו, דחף את ראשו לאחור וצדו האחורי של הראש פגע בקיר. ברור לחלוטין שהפגיעה המדממת בפדחתו (קדמת הראש) של המתלונן והשפשוטים בגב כף ידו לא יכולים היו להיגרם

כתוצאה ממעשי הנאשם כפי שתיארם המתלון עצמו. דברים אלו נכונים גם לגבי השריטות העמוקות בידיו. גם אף אחד מן העדים הנוספים שהעידו במשפט (חתנו של המתלון, הנאשם והשכן אייל) לא תיאר התנהגות של הנאשם שיכולה הייתה לגרום את החבלות שתועדו בגופו של המתלון.

40. לנוכח האמור לעיל אני קובע שלא הוכח ברמה הנדרשת במשפט פלילי שהנאשם גרם למתלון את החבלות בראשו ובידיו. יתר על כן, העובדה שהמתלון הטיל את האחריות לכל פציעותיו על הנאשם מגבירה את אי אמינותו הכללית של המתלון שאליה התייחסתי לעיל.

41. הואיל וההנחיה ללבוש צווארון נבעה מתיאוריו של המתלון בפני הרופאים, הרי שלנוכח הבעיות באמינותו של המתלון אינני יכול גם לקבוע ברמה הנדרשת במשפט הפלילי שאמנם המתלון סבל מכאבים שהצדיקו לבישת צווארון רפואי כנטען בכתב האישום, ואם סבל מכאבים כאלה, מה הייתה סיבתם. זאת, במיוחד לאור העובדה כי בדיעבד הסתבר שלא נגרם למתלון שבר בחוליות הצוואר כפי שטען במקור.

האם יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירה אחרת

42. נשאלת השאלה אם יש מקום להרשיע את הנאשם בתקיפת המתלון גם אם לא הוכח שגרם לו חבלה כלשהי. לשם הכרעה בשאלה זו יש לקבוע מהן העובדות שהוכחו.

43. אשר לאופן שבו התחיל העימות הפיזי בין הנאשם למתלון העידו רק שני הניצים עצמם, ואינני יכול לקבוע ברמה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם הוא שדחף ראשון את המתלון כטענת המתלון, ולא המתלון דחף ראשון כטענת הנאשם. זאת, במיוחד לנוכח הבקיעים החמורים באמינות המתלון שאליהם התייחסתי לעיל. לפיכך, לצורך הדיון עלי להניח לטובת הנאשם שהעימות הפיזי התחיל בכך שכשהתקרב למתלון, הלה דחף אותו בשתי ידיו בחזהו.

44. שאלה חשובה נוספת לצורך הכרעה היא אם הנאשם חנק את המתלון כטענתו של המתלון, או רק אחז בו באזור עצמות הבריח כדי להרחיקו ממנו לאחר שהמתלון דחף אותו לפי טענת הנאשם. ראשית, יש להזכיר שכאמור לעיל בעדותו הראשית לא אמר המתלון מיוזמתו שהנאשם חנק אותו, אלא רק לאחר שהתובעת אפשרה לו לקרוא את עדותו במשטרה. חתנו של הנאשם לא טען בשום נקודה בעדותו שהנאשם חנק את המתלון. עם זאת, החתן טען שהנאשם אחז בצווארו של המתלון. בהתחשב בכך שהחתן (שהוא גם מקורב למתלון ולא עד ניטראלי) צפה בהתרחשות מן החלון בקומה השנייה, ואחר כך עמד מאחורי גבו של הנאשם, לא ניתן לשלול את האפשרות שהוא סבר שהנאשם אחז את המתלון בצווארו בעוד בפועל ידיו של הנאשם היו מונחות באזור עצמות הבריח והכתפיים של המתלון, שהשוטר שחקר את הנאשם למשל הגדיר כ"משהו כמו חניקה". גם השכן אייל לא תיאר אחיזה של הנאשם בצווארו של המתלון, ולכן נותר ספק שמא כגרסת הנאשם הוא אך דחף את המתלון כשידיו היו מונחות על כתפיו ועצמות הבריח שלו, ולא אחז בצווארו.

45. יתר על כן, תיאורו של השכן אייל שהיה העד הניטראלי להתרחשות היה של תקרית סימטרית שבה הנאשם

והמתלון מחזיקים זה את זה "בחלק העליון, סביבות הכתפיים, ראש, אחד את השני". לנוכח תיאור סימטרי זה קשה לקבל את התיאור שמסרו המתלון וחתנו שלפיו הנאשם הטיח את ראשו של המתלון בקיר. תיאור שאינו נתמך בתיעוד רפואי לכך שהמתלון נפגע באחורי הראש. לפיכך, לא ניתן לקבוע כי הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם הטיח את ראשו של המתלון אל הקיר.

46. השורה התחתונה היא שגרסת התביעה על כל חלקיה לא הוכחה ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, ויש להכריע בשאלה אם להרשיע את הנאשם על בסיס גרסתו של הנאשם לגבי העימות הפיזי, שלפיה תחילתו היא בדחיפתו המפתיעה על ידי המתלון (שהסיג גבול בחצרו של הנאשם) והמשכה בדחיפת המתלון על ידי הנאשם ואחיזתו בו בהנחת ידיו על עצמות הבריה וכתפיו (על בסיס מרבית העדויות ובניגוד לגרסת הנאשם יש לקבוע שהדחיפה הייתה לכיוון הקיר שליד הארון) עד שחתנו של המתלון הפריד ביניהם (טענה הנתמכת בעדותו של הנאשם עצמו במשטרה). כמו כן, יש לקבוע על בסיס עדותו של אייל שהצדדים אחזו זה בזה בצורה סימטרית.

47. הואיל ומדובר בחצר פתוחה לרחוב ולא בבית ממש ובהתחשב בכך שהעימות הפיזי התרחש בעת שלנאשם היה ידוע ששוטרי הסיוע עמדו להגיע למקום, דומני שהסיג של זוטי דברים מתאים יותר לתיאור התנהגותו של הנאשם מן הסיג של הגנה עצמית שלהתקיימותו טען הסניגור. מדובר בהדיפה ואחיזה של מסיג גבול על ידי המחזיק בשטח לאחר שמסיג הגבול דחף אותו ומבלי שהוכח שברמה הנדרשת במשפט פלילי שנגרמו למסיג הגבול חבלות. מדובר במעשה שהוא קל ערך מבחינת טיבו (דחיפה ואחיזה), נסיבותיו (הדחיפה והאחיזה היא של מסיג גבול שדחף סמוך לפני כן את מחזיק השטח), תוצאותיו (לא הוכחה גרימת חבלה), והאינטרס הציבורי בהגנה על זכות הקניין שהיא זכות חוקתית המוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

48. יתר על כן, הואיל ולא ניתן לדחות את גרסת הנאשם, הרי שלכל היותר ניתן לראות בנאשם כמי שהיה מעורב בתגרה עם המתלון, והואיל והמתלון לא עמד לדין בגין השתתפותו בתגרה זו, לא היה מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של תגרה גם אם לא היה עומד לו הסיג של זוטי דברים.

49. השורה התחתונה היא שלא הוכח שהנאשם עבר את העבירות שיוחסו לו בכתב האישום ולא מצאתי שיש להרשיעו בעבירות אחרות, ולפיכך אני מזכה את הנאשם.

50. למען הסר ספק אני מבהיר כי כל קביעותי הנוגעות לסוגיית הבעלות וההחזקה במקרקעין שבמחלוקת נקבעו רק על בסיס הראיות שהוצגו בפניי, והן נקבעו רק בהקשרו של ההליך שבפניי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה היום, 6 בספטמבר 2022, במעמד הצדדים.

[1] "לוצנטי" או "לוסנטי" משמעותו מואר - כלומר, מדובר בתיאור של מה שנראה בצילום הדמיה.

[2] החל בעמ' 7 לפרוטוקול, ש' 28.

[3] עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 30 ואילך.

[4] עמ' 16-17 לפרוטוקול.

[5] עמ' 29 לפרוטוקול, ש' 19-20.

[6] עמ' 36 לפרוטוקול, ש' 18.

[7] החל בעמ' 35 לפרוטוקול, ש' 32.

[8] עמ' 36 לפרוטוקול, ש' 30-33.

[9] עמ' 38 לפרוטוקול, ש' 13-19.

[10] עמ' 42 לפרוטוקול, ש' 18-19.

[11] עמ' 49 לפרוטוקול, ש' 9-11.